

אהבה אצל החברה

כאן נאמר לי: בוא למסיבה של החברה. הלכתי למסיבה של החברה. כולם היו שם: בני דודי, וצבינני ודובי ודינדרוש. וגם המון בחורות. ראיתי שם אחת נינינית, או התלתי אולי גם אני יכול להיות מהחברה. נישאתי אליה ושאלתי: אבל לא הספקתי לשאול. מפני שדינדרוש נישא ואמר: סלח לי, אני מוכרח לדבר איתה רגע באופן דחוף. תיכף היא תחזור. הוא נעלם איתה וכעבור חצי רגע חזרה לבד. שאלתי אותה: אבל דינדרוש פתאום הופיע ואמר: תסלח לי, אבל אני הבאתי אותה הנה ואני אקח אותה הביתה. היא מוכרחה לחזור מוקדם. שאלתי אותה מה אני אשם ואמרתי לו שילך לעזאזל. הוא הלך, אבל הציץ. אמרתי לו: דינדרוש, אני רואה אפילו בחושך שאתה מציץ. אז הוא יצא ממחבואי ואמר: אני מוכרח לדבר איתה רגע. אמרתי לו: כבר דיברת. לך מכאן. אז הוא אמר: אבל היא מוכרחה לחזור מוקדם. אני צריך לקחת אותה הביתה. אני בכלל הבאתי אותה הנה. צעקתי עליו, אז הוא ברח. אבל התחבא מאחורי הדלת והציץ דרך חור המנעול. שאלתי אותה כמה שאלות. והיא ענתה לי כמה תשובות, ופתאום הדלת נפתחה ודינדרוש ניהל. "אני מוכרח לשוחח איתה", נהג. אני הבאתי אותה. "רגע אחד", אמרה הנינינית, "תלך מכאן, דינדרוש, אתה מפריע לי". "אבל אני הבאתי אותך הנה", אמר דינדרוש ובכה. בסוף היא הלכה אתה הביתה. היא אמרה שהיא פוחדת שהוא ישימץ אותה. לא נשארה לי כל ברירה, אז הלכתי ועשיתי אותו דבר לחבר שלי יורם. ומי אמר שאין בארץ הזאת אהבה?

מחלת

שלשום בא אלי ברנש אחר השנה מעובדי משרד האינסלינגציה. ואומר לי: אני רוצה לדבר איתך. אמרתי לו: בבקשה, דבר כמה שאתה רוצה. זה לא מפריע לי. אז הברנש אומר: כאן אי אפשר לדבר, מישוה יוכל לשמוע. נלך למקום שקט. הלכנו למקום שקט. אז הברנש אומר לי: שמע, מוכרחים לעשות משהו. ככה זה לא יכול להמשיך. "מה לא יכול להמשיך?" שאלתי. אז הוא אמר: המבצ. הוא בלתי אפשרי. תביא עוד חברים שלך, חברה שאפשר לסמוך עליהם, ונראה מה לעשות. משהו דיקלי. שאלתי אותה: מה למשל? הוא אמר: מחלת. והענינים שלו נוצצו. "ואחר כך?" שאלתי. "אחר כך", אמר הברנש, "נוציא עתון. ונתחיל לעשות דברים". "ומאיפה ניקח כסף?" שאלתי. "נעשה שור", אמר הברנש. וקולו רעד מהתרגשות. שעה שלמה ישבתי וניסיתי לדבר על לבו שלא יעשה מחלת וישלך ליך לשרוד כסף. מפני שזה טפשי, מפני שזה לא יפה ומפני שגם המוסר וגם החוק מתנגדים לזה. אבל הברנש כשם אופן לא רצה לשמוע. מפני שמשלמים לו בעד ארגון מחלת. משטרת ישראל. למה את לא אוסרת את האנשים המסוכנים האלה?

במידה ניכרת, שימשה הוכחה ניצחת לכך שבעובדי עתונות יעילה ועניינית משתלמת יותר מכל תעמולה מפגתית שהיא.

יהלוד צר

פיצוץ מערכות והתנפלות על עתונאים הם תופעות קבוע ברוב ארצות המרחב, כולל מצריים. לכן שמחו עתונאי ערב כש-שמעו כי נוהג זה הכה שרשים גם בישראל. ההתנפלות על עורכי העולם הזה הלהיבה את דמיונם המזרחי, קושטו במיטב הקי-שטים.

כתב אל-קאחירא, עתונן ש' גמאל עבד אל-נאסר, שבועיים אחרי המקרה: "אורי אבנרי הוא שהיה אומר — היהודים נלחמו בהיטלר הגרמני, לאחר מזה השליכו יתבם על מאה היטלרים יהודיים... הוא שהיה קורא לסובלנות, אך גמול ההטפה לסובלנות בישראל הוא מוות... משרד הנהלת שבו" עונו הותקף בפצצות יותר מפעם אחת, אך השבועון המשיך להתקיים..."

בשבוע שעבר, הפתיעו אלמונים את אורי ברחוב ראשי צפון, שרבים בו ההולכים ושבים (כי נוהג הוא מלכת ברחובות שוממים) והתנפלו עליו במקלותיהם לעיני השוטרים... הסופר נפל מתעלף ארצה, ידו השמאלית נשברה ושתי אצבעות ידו נקטעו... מועד צאת העתון היה למחרת היום, ואורי

הארץ

חלק גדול מבין 800 הירודים מישראל, הנמצאים בבראזיל (הצופה). ברכה כהן, ראשון לציון מה עם השאר? דירה בת 3 חדרים (הוכפטר) בסביבת שד (הבקר). מרדכי דן, צה"ל. רחוב השטן, בית הגנינים, ליד התנוו המרכזי. לדברי המשטרה אירע האסון, כאשר האסון אירע (דבר). יהודה כהן, תל-אביב. והשוטרים הגיעו למקום, כאשר הגיעו.

מורה לרשות המקוה, לא הצליחו לזרו את החלטה. התמונה נעלמה. ביום בהיר אחד, כשחור בן-שלום לחננו לאחר שהסיר כמה עסקים מחוץ לעיר. גילה לחרדתו כי התמונה הנערצת נעלמה. עוזרו, שלא התמצא הייטב בענין, הסביר לו שדרוני צעיר שילם חמש ל"ה, הצביע על התמונה כעל זאת ש"הזמין, וכמובן קיבל אותה. האמת היתה ש"הזמין מסר להגדלה תמונה גרועה ומ"ישנות של המהיג.

אחרי חיפושים קדחתניים הצליח בן-שלום לגלות את מקום מושבו של הדרוני הערמומי, איים עליו בהפעלת החוק; אולם הדרוני סירב להחזיר את התמונה. מששאל הצלם לדעת של אמין שאריף, הח"לס האחרון להסיר את האיסור, להסכים למכירת תמונותיו.

מאז החלו תמונותיו של אמין להופיע על קירות מאות בתים בכפרי-הדרונים, הידק את הקשר הרוחני בינו לבין עדתו. השבוע נכנס אל פגסו שולמית אדם מוכר במקצת, פנה לצלם בחיוך מתנצל: "חושבני שמגיע לי צילום חינוס". מנשה בן-שלום צילמו, הגיש לו חשבון עגלגל, למרות שה"יה זה אותו דרוני ערמומי, שהוציא מידו את תמונת טאריף.

חשבונות

חלף עם הרוח

עד כה היו ידועות רק שתי שיטות של הנהלת-חשבונות: רישום בספר אחד ורישום בשני ספרים. אולם בשבוע שעבר הופתעה המשטרה הכלכלית, שביקרה ב-120 ישיבות ירושלמיות, בגלותה שהתחוללה מה"פכה קיצונית בהנהלת ספרי-החשבונות: 70 מן הישיבות ניהלו את חשבונותיהם ב"סיגוריות ובמצרכי-מזון.

"אין אנו מקבלים כסף, אנו מקבלים רק חבילות" סקריף. הסביר מנהל החשבונות. "אנו פותחים רשימה של מצרכי מזון עם בואו של כל מטען חבילות חדש, ומחלקים אותן בין חברינו. כאשר לוקח יצחק קופסה בשר משומר, אנו מוחקים אותה מן הרשימה; חיים מקבל קופסת סיגוריות, ואנו מוחקים אותה. ברל מקבל צנצנת-קפה, ואנו מוחקים אותה."

החשבונות התנדפו איפוא יחד עם עשן הסיגריות.

חומר אונים. רק בישיבות מועטות מצאה המשטרה משהו שהיה דומה לשיטה הרגילה של הנהלת חשבונות. אולם השוטרים היו חסרי-אונים: עד כה לא לא הוצא כל

לנכסי המדינה במשרד האוצר את חחילתו של ראש הממשלה ושר-החוק, משה שרת, ברמת-גן. אולם במהרה נתברר כי החחילה היפה כלפי חוץ, חסרת נוחיות מבפנים: נתעורר צורך דחוף לסייד את הקירות מחדש, להרוס כמה מחיצות, להרחיב את ה"מסכה, להגדיל את חדר-האורחים, לבנות אח חדשה וחדר-רחצה נוסף בקומה השנייה של הבניין.

הקבלן שוכה לקבל את עבודת-השיפוץ של החחילה, אברהם רוטשטיין, (מבעלי ברי"ת השחייה גלי-גל) ניגש לעבודה במרץ, הרס קירות, הקים מחיצות חדשות, סיים את הסידור. אולם כאשר החל בבניין חדר-הרחצה הנוסף עלה על דעתו של מנהל עבודה-זהיר לבדוק את יסודות הקומה הראשונה, לברר אם הם יוכלו לשאת במשקל המבנה הנוסף; ולאחר שהורד הטיח בפינות האגף אשר מעליו הוחל בהקמת חדר-הרחצה, נתברר להפתעת כולם כי לאגף זה אין יסודות כלל.

גלגל חוזר. מיד הוזעקו לבניין אנשי הצירות האיסלקית, ולאחר יכונת ממושך הוחלט להרוס את המיבנה החדש, להקימו, באן ברירה אחרת מעל אגף אחר בבניין. השבוע, כאשר פנה גראציאנו באקו, מז"כר ראשון בצירות האיסלקית, אל ארכיון המחלקה הטכנית של עיריית רמת-גן, כדי ל"ברר מי הוא הקבלן הראשי הרשלן שהקם את החחילה, נתגלה מתוך העתק התוכנית מלפני 20 שנה — כי שם הקבלן — אברהם רוטשטיין.

משפט

פרח השיכחה

(ראה ראיון מיוחד)

אגדת העם הערבית המספרת על שושנה כחולה, אשר כל המריח ממנה מאבד את זכרונו, נחשבת בעיני רבים לבדייה חסרת שחר. אולם בשבוע שעבר, כאשר פתח שוי"פס"ה שם הרחובות, אברהם מובשוביץ את משפטו של יגאל בורג, פקיד-עיריית-רחובות הנאשם בגניבת מס-צינורות שנתקבל מתוש"בים רבים, דומה היה כי האגדה הפכה מציאות. כי רבים מן המעורבים בפרשה הריחו מן השושנה הפלאת.

בראש וראשונה סרב בורג עצמו להודות באשמה. טען שהוא מסר את כל המסים שהגיעו לידו למנהל-מחלקת-המים של עיריית-רחובות, מרדכי שש.

אחר קם הסניגור, ראובן יטרמאן, ובי"קש לדחות את המשפט: הוא קיבל את תפי"קיד הסניגור רק לפני ימים מספר, הוא לא

גרשון רוזנפק, עממ. זינגר ומרדכי שש במשפט רחובות מי מכיר ? מי זוכר ?

יסיפק לזכור את כל הפרטים הדרושים לו כדי לחקור את עדי-התביעה שתי-וערב. הי"שופט דחה את הבקשה והמשפט החל בהור"פעת העדים הסכניים: המומחה למשטרה לכתביד, אריה חדאד, ואחד מטובי החוק"רים הכלכליים, יוסף זינגר, שטיפל בפרשה מתחילתה, חקר עשרות אנשים, אף כי ספק הוא אם הצליח לגלות את כל האמת. זינגר חייב אל תוך שפמו העבות, העיד שזכרונו של בורג ושש לקוי ביותר: אין הם זוכרים דבר אלא אם כן מוזכרים להם אותו במפורש.

תשובות מצחיקות. היה ברור שהק"טיגור, ד"ר מנחם בוכוויץ, רצה להפעיל את הותחנים הכבדים מיד עם התחלת המשפט: העד הבא שלו היה ראש-עיריית רחובות, בן-ציון הורוביץ. הוא עלה על דוכן-העדים מיד לאחר ההפסקה הראשונה, נשאר שם

חוק המחייב מוסד ציבורי להחזיק ספריי"חשבונות מסודרים. עוד לפני זמן רב, העלה משרד-הסעד הצעה לחייב את כל המוסדות להחזיק ספרי-חשבונות, למסרם לביקורת מבטלנית. אותה הצעה אבדה אישם בדרך, לא הגיעה מעולם אל שולחן-הכנסת.

אולם עתה לקח משרד האוצר את הענינים לידיו: הוא היה מעוניין לדעת כמה ס"גריות יוכל לקבל מחבילות-הסקריף הנש"לחות אל הרבנים.

דיפלומטיה

אמבטיה יסודית

ציר איטליה בישראל, הרוון בנדטו קאפו"מאצה היה מרוצה: הוא שכר מאת האגף

אך התמונה אשר הביאה לו את הפרסומת האמיתית בין דרושים היתה תמונתו של אמין טאריף" בעל תו"הפנ"ם העדינים וה"חולנניים (העולם הזה 851) אשר צולמה דו-קא בחנות הקטנה — פגסו שולמית — חיפה תחתית.

מהרגע שנתלתה תמונתו של אמין בחלון"ההראה הצנוע, לא חדלו דרושים מעריצים לשאול למחירה, אך למרות המחירים הגבו"הים שהציפו עבורה, סירב בן-שלום למכרה, צפה לחתת"דעתו של אמין עצמו.

טאריף לא נתן תשובה סופית, הבטח לה"שוב בדבר. גם 100 הלירות שבן-שלום מוכן היה לתת לו, למען יחלקם בין הענינים, כת"

* מנהיגה הדתי של העדה הדרוזית בארץ.